

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

18 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Colodeev Roman în numele inculpatului Zaharov Stanislav, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Militare din 12 decembrie 2014 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 martie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Zaharov Stanislav Igor, născut la 18 iulie 1989, originar din r-nul Soroca, s. Ghindești și domiciliat în mun. Chișinău, str. M. Kogălniceanu nr. 63, ap. 8.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 10.07.2014 – 12.12.2014;

Instanța de apel: 21.01.2015 – 18.03.2015;

Instanța de recurs: 28.09.2015 – 18.11.2015.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Militare din 12 decembrie 2014, Zaharov S. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal, la 4 ani închisoare și amendă în mărime de 1 000 unități convenționale, ceea ce constituie echivalentul a 20 000 lei.

În temeiul art. 90 Cod penal executarea pedepsei stabilite inculpatului Zaharov S. a fost suspendată pe un termen de probă de 4 ani.

A fost dispusă încasarea din contul inculpatului Zaharov S. în beneficiul părții vătămate Uzun L. suma de 151,60 lei cu titlul de cheltuieli judiciare.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că, la 28 noiembrie 2012, aproximativ la orele 23:45, Zaharov S. aflîndu-se în or. Cahul, pe str. Ștefan cel Mare, în regiunea fabricii de vinuri, acționînd de comun acord cu Dermenji S. (*în privința căruia există o hotărîre definitivă de condamnare pe acest caz*), și aderînd la acțiunile ultimului în scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, au acostat-o pe cet. Uzun L. și în mod deschis,

i-au sustras geanta în valoare de 280 lei, în care se aflau bunuri în sumă totală de 4 152,39 lei, prin ce i-au cauzat părții vătămate Uzun L. o daună materială considerabilă.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal, jaful adică *sustragerea deschisă a bunurilor altor persoane de două sau mai multe persoane cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401- 402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către inculpatul Zaharov S., prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia acesta să fie achitat de săvârșirea infracțiunii din motivul lipsei în acțiunile sale a elementelor constitutive ale infracțiunii.

În motivarea apelului declarat a indicat că, nici de către acuzatorul de stat și nici de către instanța de judecată nu a fost dovedit faptul că, infracțiunea incriminată a fost comisă în complicitate cu Dermenji S..

Analizând conținutul sentinței, apelantul a menționat că, concluzia despre coparticiparea sa în săvârșirea infracțiunii incriminate a fost făcută rezultând din consimțământul său tăcit, dat lui Dermenji S. atunci când, ultimul l-a înștiințat despre intenția de a sustrage în mod deschis geanta de la partea vătămată Uzun L.

Apelantul a mai indicat că, declarațiile părții vătămate Uzun L. și a martorilor dovedesc doar faptul prezenței sale lângă Dermenji S. în momentul săvârșirii infracțiunii, nu și sustragerea nemijlocită a bunurilor părții vătămate. El nu a cunoscut despre intenția lui Dermenji S., și nici nu a existat între ei o înțelegere prealabilă în privința săvârșirii infracțiunii.

De asemenea a mai menționat că, Dermenji S. la etapa urmăririi penale, a recunoscut că, infracțiunea dată a săvârșit-o singur și prealabil nu l-a informat, cu atât mai mult, nu s-a înțeles cu dînsul despre comiterea acesteia. Ulterior, la examinarea cauzei în prima instanță, Dermenji S. și-a schimbat poziția, încheind cu procurorul un acord de recunoaștere a vinovăției, unde a indicat deja despre o oarecare înțelegere prealabilă dintre ei. Faptul că, el împreună cu Dermenji S. nu a intrat în posesia genții părții vătămate și nu a aruncat-o, se confirmă prin declarațiile părții vătămate și din materialele dosarului penal date citirii de către procurorul în cadrul ședinței de judecată, iar potrivit declarațiilor părții vătămate, anume Dermenji S. a întors acesteia geanta sustrasă, fiind în incinta Inspectoratului de Poliție Cahul la 29 noiembrie 2012, și anume el a indicat colaboratorilor de poliție locul aflării genții și a lucrurilor aflate în ea.

Apelantul a enunțat în apelul declarat că, consideră sentința primei instanțe ca fiind una ilegală pe motiv că, față de inculpat a fost aplicată o pedeapsă mai aspră decît cea aplicată lui Dermenji S. or, luînd în considerație faptul că, dacă el, împreună cu Dermenji S., sunt vinovați de infracțiunea incriminată, în condițiile aportului său minimal în comiterea acesteia, atunci pedeapsa care i-a fost stabilită trebuie să fie mai blîndă decît pedeapsa aplicată nemijlocit făptuitorului infracțiunii, inclusiv fără aplicarea unei pedepse complementare în formă de amendă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 martie 2015 apelul declarat a fost respins, iar sentința a fost menținută fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că, audiind participanții la proces, raportînd situația de fapt la cea de drept, cercetînd argumentele invocate de părți, în coraport cu materialele dosarului penal, s-a ajuns la concluzia că apelul declarat este neîntemeiat și urmează a fi respins.

Astfel, instanța de apel a constatat că, acțiunile prejudiciabile reținute în sarcina inculpatului Zaharov S. corect au fost încadrate juridic în baza art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal, de către prima instanță.

Aceste împrejurări au fost constatate corect, reieșind din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor respectîndu-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Așadar, instanța de apel a concluzionat că, prin cumulul de probe acumulate se confirmă vinovăția inculpatului Zaharov S. în comiterea infracțiunii imputate, în speță întrunindu-se elementele constitutive ale infracțiunii de jaf – evaluate prin prisma prevederilor art. 126 alin. (2) Cod penal.

Instanța de apel a respins argumentul apelantului referitor la faptul că, acesta nu a cunoscut despre intențiile lui Dermenji S. de a sustrage bunurile părții vătămate și că, acesta doar s-a aflat lîngă Dermenji S., or, potrivit declarațiilor martorilor se demonstrează cu certitudine contrariul.

În partea stabilirii pedepsei, instanța de apel a apreciat ca fiind eronate argumentele apelantului referitoare la faptul că, față de Dermenji S. a fost aplicată o pedeapsă mai blîndă în raport cu pedeapsa aplicată față de el prin sentința contestată, deoarece cauza penală privind învinuirea lui Dermenji S. a fost examinată în baza acordului de recunoaștere a vinovăției cu respectarea prevederilor art. 504-509 Cod de procedură penală.

Instanța de apel a ajuns la concluzia că, apelul declarat este nefondat, drept urmare a fost respins.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel avocatul Colodeev R. în numele inculpatului Zaharov S. a atacat-o cu recurs ordinar, solicitînd casarea acesteia rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia inculpatul să fie achitat de comiterea infracțiunii, din motivul lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii în acțiunile acestuia.

În motivarea recursului declarat, recurentul indică că, instanța de apel în motivarea soluției adoptate a pus la baza condamnării lui Zaharov S. mai multe probe care poartă un caracter pur declarativ și între care există divergențe, iar în consecință, acestea trezesc dubii asupra veridicității lor.

Astfel, avocatul inculpatului menționează că, inculpatul Zaharov S. nu a contribuit direct la săvîrșirea infracțiunii incriminate, respectiv în acțiunile acestuia nu sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal.

Drept urmare, recurentul invocă că, instanța de apel a apreciat eronat probele administrate, în special se referă la modalitatea de apreciere a declarațiilor părții vătămate Uzun L. și a martorilor Vîhodeț A., Barbarov I. și Dermenji S., precizînd că declarațiile acestora date în ședința de judecată nu corespund circumstanțelor reale în care a fost săvîrșită infracțiunea.

În ceea ce privește stabilirea pedepsei inculpatului, recurentul menționează că, prima instanță i-a stabilit lui Zaharov S. o pedeapsă mai aspră decât lui Dermenji S.. În condițiile în care aceștia au săvârșit infracțiunea în complicitate, ar fi trebuit ca pedepsele stabilite acestora să fie aceleași.

Respectiv, prima instanță a stabilit inculpatului Zaharov S. o pedeapsă prea aspră pentru aportul său minim pe care l-a avut la săvârșirea infracțiunii, fapt care vine în contradicție cu prevederile criteriilor generale ale individualizării pedepsei penale.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat pe dispozițiile art. 427 alin. (1) pct. 8) și 10) Cod de procedură penală.

7. Asupra recursului declarat acuzatorul de stat în baza art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință prin care solicită respingerea acestuia cu menținerea deciziei contestate.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente de fapt și drept.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de prima instanță și de apel la judecarea cauzei.

Din conținutul recursului declarat de avocatul inculpatului se constată că, acesta invocă ca temei de drept pct. 8) și 10) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, pct. 8) stipulează că, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, dacă nu au fost întrunite elementele infracțiunii și pct. 10) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care statuează că, instanțele de judecată au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Însă, în esență, recurentul critică condamnarea lui Zaharov S. în baza art. 187 alin.(2) lit. b) și f) Cod penal, dat fiind că instanțele eronat au reținut în sarcina lui elementele constitutive ale acestei infracțiuni, iar probatoriul administrat și cercetat în cauză nu demonstrează indubitabil vinovăția ultimului, mai mult ca atât, prima instanță în motivarea soluției adoptate a pus la baza condamnării lui Zaharov S. mai multe probe care poartă un caracter pur declarativ și între care există divergențe, iar, în consecință, acestea trezesc dubii asupra veridicității lor, în particular se are în vedere modalitatea de apreciere a declarațiilor părții vătămate Uzun L. și a martorilor Vîhodeț A., Barbarov I. și Demerji S.

În acest context, în vederea respingerii argumentelor din recurs invocate de inculpat privitor la chestiunea de apreciere a probelor, instanța de recurs amintește că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic

inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel. Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel, corectitudinea condamnării inculpatului Zaharov S. privind învinuirea imputată acestuia.

Astfel, instanța de recurs reamintește că nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci doar va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de prima instanță și cea de apel, corectitudinea condamnării inculpatului Zaharov S. privind învinuirea imputată acestuia prin rechizitoriu.

Așadar, în vederea determinării dacă asemenea erori de drept au fost admise în cauza dată de către instanța de apel, instanța de recurs, menționează că, în urma unei analize ample a conținutului deciziei, dar și a probelor verificate de către instanța de apel în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, se conchide faptul că, prima instanță corect a încadrat juridic fapta comisă de inculpat, fiind prezente toate elementele componente de infracțiune prevăzute la art. 187 alin. (2), lit. b) și f) Cod penal.

Referindu-se la argumentul recurentului, precum că la caz a fost aplicată o pedeapsă care a fost individualizată contrar prevederilor legale, Colegiul penal menționează că, acesta urmează a fi respins ca neîntemeiat, deoarece prima instanță a stabilit o pedeapsă echitabilă inculpatului în raport cu fapta comisă și consecințele survenite, din care considerent instanța de apel a și menținut-o. Iar afirmația avocatului inculpatului privind asprimea pedepsei stabilite lui Zaharov S., în raport cu cea stabilită lui Dermeșji S., instanța de recurs o consideră ca fiind neîntemeiată, deoarece cauza penală privind învinuirea lui Dermeșji S. a fost examinată în baza acordului de recunoaștere, respectiv în așa situații inculpatul beneficiază de o reducere a pedepsei, conform prevederilor art. 509 alin. (4) Cod de procedură penală.

Totodată, Colegiul penal remarcă că, instanța ierarhic inferioară și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, iar în sprijinul statuării respective se relevă că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis această infracțiune, având deplină libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei, au fost valorificate de instanța de apel anume în această ordine, menținând pedeapsa stabilită de prima instanță inculpatului Zaharov S, sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probă de 4 ani și cu amendă în mărime de 1 000 unități convenționale, ceea ce constituie echivalentul a 20 000 lei.

Reieșind din cele menționate, instanța de recurs reiterează că instanța de apel corect a dispus respingerea apelului declarat de inculpat, apreciind argumentele expuse în textul cererilor de apel, drept nefondate, din motiv că probele nominalizate mai sus, cert dovedesc

faptul că, inculpatul intenționat a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal.

În concluzie, Colegiul penal conchide că, hotărîrea atacată este legală și întemeiată, fiind adoptată în corespundere cu prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, și din atare considerente recursul ordinar declarat este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Colodeev Roman în numele inculpatului Zaharov Stanislav, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 martie 2015, în cauza penală privindu-l pe *Zaharov Stanislav Igor*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 18 decembrie 2015.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru